

[Hagen Hagensen]

for brandskadeerstatningernes vedkommende ikke fandt grundlag for at foretage videre.

Vi fik i skatte- og afgiftsudvalget det grundlag, vi skulle have, ved redegørelsen fra den nedsatte arbejdsgruppe om ekspropriationserstatninger – det var fremme her den 1. maj – og der skal lyde al mulig anerkendelse til skatte- og afgiftsministeren, fordi han derefter handlede så hurtigt, som han gjorde. Der har nok været et par hurdler, som han skulle sætte over, inden man kunne fremsætte det lovforslag, som vi nu behandler her i dag.

Jeg vil gerne sige, at der er særlig grund til at anerkende, at skatte- og afgiftsministeren har opgivet, hvad han sagde i slutningen af januar måned om, at spørgsmålet om ekspropriationserstatningers beskatning skulle indgå i overvejelser i forbindelse med værdistigningsskatten. Vi har jo efterhånden indtrykket af, at værdistigningsskatten bliver noget mere og mere luftigt. Det ville være rart snart at få en tilkendegivelse herom, så der på dette område kunne blive ro og fred og ordnede tilstande, ikke mindst for den omsætning af fast ejendom, der finder sted.

Men vi anerkender fuldt ud, at dette forslag er blevet fremsat, og det vil naturligvis få vor støtte. Vi skal til det andet regeringsparti sige, at om det er en pakkelsejning af større eller mindre art, som de to regeringspartier har sammen, må være os lige kært, blot dette kommer igennem. Der er måske dele af det andet, som vi senere kommer til at drøfte inden denne uges udgang, om hvilket vi i hvert fald kan sige, at indgår det i pakkelsejningen – og det gør det vel – er det ikke vor smag.

Jeg vil også gerne sige, at selv om forslaget er overskueligt, er der, uanset at man har gjort, hvad man kunne for at komme frem med det, det kedelige derved, at vi får det på så sent et tidspunkt, at der uanset god vilje kan være vanskelighed ved at få det bearbejdet ordentligt og gennemført, inden mødesamlingen går til ende.

Der er ting, som skal drøftes, og det må da navnlig være spørgsmålet om ikrafttrædelsestidspunktet. Jeg forstår, at det står åbent, og at de to regeringspartier ikke er enige om det rimelige og naturlige i, at man giver denne lovgivning tilbagevirkende kraft. Gør man det ikke, vil det være til skade for mange, der har måttet se deres ejendom eks-

proprieret i tiden, der er gået, siden man genindførte beskatningen af ekspropriationserstatninger, efter at der havde været fritagelse herfor ved den af VKR-regeringen gennemførte lovgivning.

Der er vel nogle sager, der særligt har trængt sig på, når man har talt om disse forhold, og vi kan vel ikke undgå i denne forbindelse at nævne Surløkkesagen, hvor man ved et sammentræf af en række forskellige forhold er kommet ud for at skulle betale et betragteligt beløb, 500.000 kr., af 1,2 mill. kr. i opnået ekspropriationserstatning. Det vil sige, at man ikke kan genanskaffe en ejendom af samme art som den, man har fået taget.

Der er en ting, man skal lægge mærke til i denne forbindelse, og det er, at ekspropriationserstatninger, uanset hvilken lovgivning vi har haft, om de var undergivet beskatning eller de ikke var det, er blevet fastsat på samme måde. Der foreligger et svar i skatte- og afgiftsudvalget på et bilag til det af mit parti fremsatte beslutningsforslag, der viser, at der ved de taksationer, der har fundet sted, ikke er taget hensyn til, om ekspropriationserstatning skulle beskattes eller ej. Man har fastsat erstatningen efter princippet om værdien i handel ogandel. Det vil altså sige, at alle de, der har fået taget deres ejendom ved ekspropriation i tidsrummet, der er gået, siden man genindførte beskatning af ekspropriationserstatningerne, ikke har fået den fulde erstatning, som de havde et rimeligt, ja, endda et lovmæssigt krav på at få. Der er grebet ind i ejendomsretten på en sådan måde, at man må søge at gøre skaden god igen.

Der er jo i øvrigt ikke noget synderligt provenutab – der nævnes 7–8 mill. kr. – og selv om vi skulle gå nogle år tilbage, er det jo en dråbe i havet, når man ser på det voldsomme beløb, som inddrives i skatter.

Det vil i øvrigt fremover medføre store administrative lettelser, og jeg synes derfor, der kunne være grund til at tage den smule besvær med, der kan være ved at gå tilbage i tiden og lade den, der har fået eksproprieret sin ejendom, få adgang til at få sin skattesag taget op på ny helt tilbage til, da man genindførte beskatningen.

Det vil vi gerne være med til at drøfte i udvalget, idet vi simpelt hen finder, at det må være en retfærdighedsgerning, der sker over for dem, der har fået eksproprieret de-